

огънъ въ душата който може да се съедини съ най правий разумъ, и който ще го украси даже, както хубостъта украсява младостъта.

Ограничавамъ се тука да искажиж нѣколко мисли върху тѣзи сръдна и интимна философия за която говорихъ въ началото, и която малко повече се приближава къмъ сѣщинскій животъ отъ колкото обикновенната философия. Трѣбва да признаемъ че поиѣкога ние испитваме едно тягостно впечатление, като минуваме отъ науката къмъ животътъ, и че трѣбва много време и сърдцатъ духъ за да приспособи началата на науката съ опитътъ на животътъ. Не трѣбва ли сама философията да улѣсни прѣходътъ на челоуѣцитѣ съ добра воля и да слѣзне нѣколко стъпала за да ги вземе и издигне при себе си? Скептицитѣ ще кажѣтъ че нравственостъта никога никого не е поправила. Признаваме че всякога ще съществува една бездна мѣжду поучението и дѣйствието; и тѣзи бездна не може да се прѣгази освѣнъ съ волята на всякого. Това не е причина за да замълчаваме онова което е полезно. То е длѣжностъ на нравственостъта. За другото тя не трѣбва да се беспокои.

Да си признаемъ че ние се намираме въ едно време въ което силата на преданията отслабва отъ день на день. Челоуѣкътъ иска да си служи съ разумътъ. Важното е да си служи добрѣ съ него. Ако продължавате да го водите чрѣзъ обичаитѣ, той ще Ви измами, и ще употреби разумътъ си да отрича почтеннитѣ нѣща и да удовлетворява страститѣ си. Трѣбва да се обѣрнѣтъ на добро тѣзи наклонности къмъ независимостъта,